

'Brødrene Løvehjerte' får meget ud af lidt

Enkel scenografi fremmaner Løvehjerternes verden hos Teater Zeppelin.

Af **Monna Dithmer**, teaterredaktør

Man kan godt dø flere gange. Og gå fra mørke til bælgmørke.

Når Astrid Lindgren står bag, kan det godt nok blive meget sørgeligt, men der kommer altid lys over land. Selv for en lille lort som Tvebak.

Det er sin sag at omplante brødrene Løvehjertes spring mellem liv og død og alle fortællingens riger til et afgrænset scenerum.

Publikum er dejlig udsat

På Teater Zeppelin går det løs både foran og bag publikum, så man selv føler sig dejlig udsat. Til start brager det løs bag ryggen på os med eksplosion, rødt flammelys og sirener, mens storebror Jonathan forsvinder i mørket ? og foran ligger så den hostende Tvebak i sin hospitalsseng og er ved at gå til af savn efter sin døde bror.

Men aldrig så snart får han åbnet en lem i gulvet, før en hel Kirsebærdal dukker op, komplet med brormand og vrinskende heste i kulissen.

Men som enhver, der har siddet og grædt snot over de to brødre ved, så er Nangiala ikke mere paradisisk, end at mørket her har endnu værre fat, med herskerdespoten Tengil, monsterdragen Katla og maskerede krigere lurende om hvert et hjørne på de to brødre, der drager ud for at slå ondskaben ihjel.

Bare en lille lort

Her må selv »en lille grim unge« som Tvebak lære at vokse sig et løvehjerte til, for hvis man lader sig skræmme, »er man ikke et menneske, men bare en lille lort«. Den test af vovemod ? og brødrekærlighed ? er alle vi små og store lorte helt med på.

Zeppelin har flere gange tidligere ? også med Lindgrens ?Mio, min Mio? ? vist deres evne til at ?zeppelinisere? børnebøger, så forestillingen fungerer som det bud på familieteater, de store scener kan have svært ved at levere trods stort udstyr og større bemanning.

Med noget så enkelt som et fletværk af snore får scenografen Johanne Eggert manet snart Kirsebærdalens blomsterløv frem, snart Katlagrottens spindelvæv eller en spinkel bro over et svimlende dyb.

LÆS OGSÅ [Forestilling får voksne til at gå i barndommen](#)

Og med bare seks mand på scenen får Henriette Holm Pathare spændt historien godt og billedstærkt ud mellem Tengils krigere og Kirsebærdalens beboere, med Mikkel Hansens frembusende og sårbare

Tvebak ? over for Thorbjørn Kruse Olesens utrætteligt gode, modige storebror ? som det lysende midtpunkt.

Holdet er nu også umanerligt godt hjulpet af Alexander Mørk-Eidems dramatisering. Men når de nu er så gode til at bygge spænding op, så virker det som lidt af en fuser, at selve det store opgør med Tengil og hans morderiske uhyre bare skal overstås i en ruf.

Dyrkelsen af mørket

Selvfølgelig skal de små i blandt os ikke dø af uhygge. Men de er faktisk godt rustet fra Harry Potter og omegn. Og det er jo en del af fryden ved Lindgrens univers: dyrkelsen af mørket.

»Så kan vi dø en gang til«, lyder det fra brødrene, inden de til slut tager det store ? endelige? ? spring.

»Jeg ser lyset«, siger Tvebak. »Jeg ser ingenting«, sagde et barn bagved mig.

Sådan har mørket så mange muligheder.

iBYEN synes

Læserne synes

[Giv din vurdering](#)

Printet fra www.ibyen.dk onsdag 27. oktober

Ophavsretten tilhører Politiken. Informationerne må alene anvendes til egen, ikke-kommerciel brug.

Artiklen kan findes på adressen:

<http://ibyen.dk/scene/anmeldelser/ECE1094136/broedrene-loevhjerte-faar-meget-ud-af-lidt>

